

29ste zondag door jaar C

Lc. 18, 1-8

Doorheen de jaren in een parochie en contacten met mensen komt ge soms heel verrassende en ontroerende verhalen tegen. Zo vertelde een grootmoeder me ooit: 'Een jaar lang ben ik elke dag, weer of geen weer, naar de kerk gegaan om een kaarsje op te steken bij Maria en even te bidden. Ik heb geen dag overgeslagen'. En waarvoor al die inspanning? Toen haar kleindochter geboren werd bleek het kindje een groeiafwijking te hebben. Het zou moeilijk kunnen lopen. Een heel jaar lang liep die grootmoeder nu voor haar kleinkind, en elke dag werd er een kaarsje geofferd als een smeekgebed om kracht en sterkte in die moeilijke situatie. Achteraf zei ze: 'Het heeft ons geholpen om alle pijnlijke behandelingen te doorstaan. Ik heb gedaan wat ik kon: de toekomst van mijn kleindochter hing er immers vanaf'.

Zo'n zelfde geloof en inspanning vinden we ook bij de weduwe uit het Evangelie. Destijds waren weduwen erg te beklagen: ze hadden geen rechten, geen uitkering, geen enkele hulp van wie dan ook. Ze waren als het ware de speelbal van anderen. En als ge het dan slecht trof, zoals de weduwe uit het Evangelie, met een genadeloze tegenstander en een rechter die liever lui is dan moe, hadt ge helemaal pech.

Het enige wapen wat die weduwe heeft is: volhouden! En het helpt: op den duur gaat die rechter door de knieën. 'Om van haar gezeur af te zijn', hoorden we net. Maar eigenlijk staat het er veel sterker: hij was bang dat ze hem op den duur tegen z'n oren zou slaan. 'Als zo 'n harteloze rechter dat al doet, hoeveel te meer dan God', horen we Jezus dan zeggen.

Met andere woorden: volhouden, blijven smeken en vragen is de boodschap. Nu is dat soms gemakkelijker gezegd dan gedaan. Want wat te doen als ge niet zo doortastend zijt? Als ge twijfelt of moe wordt? Als ge het niet meer ziet zitten en uw krachten op zijn?

Ik trof ooit een man in het ziekenhuis, en het ging niet goed met zijn gezondheid. Hij was korte tijd thuis geweest maar opnieuw opgenomen en het was stilaan wel duidelijk dat de dokters aan het einde van hun Latijn zaten. 'Dus u bent van het geloof', zei hij. 'Als ge dat zo wilt noemen, ja', zei ik. En in één keer kwam alles eruit: zijn nadenken, zijn zoeken, zijn twijfel en ook (wat hij zelf noemde) zijn ongeloof. Want hij wilde dat hij kon geloven, maar het lukte hem niet. En dat was voor hem in die omstandigheden een enorme worsteling. Of eigenlijk zoudt ge kunnen zeggen: dat was zijn gebed, een schreeuw om hulp: ik red het niet alleen, juist nu het leven langzaam uit mij wegsijpelt.

Dat zijn ontmoetingen die u niet zomaar loslaten. En het zijn situaties waarin ge leert beseffen: als die man het niet kan, dan moet het geloof van zovele anderen hem dragen; als hij niet kan bidden en geloven, dan zal ik anderen vragen om dat voor hem te doen.

Datzelfde komt ge in feite tegen in de 1ste lezing bij Mozes. Mozes is met het volk onderweg naar het beloofde land, en hij denkt dat hij sterk genoeg is om het kwaad tegen te houden. Daar wendt hij al zijn geloofskracht voor aan. Maar dan wordt Mozes moe, zoals wij soms moedeloos kunnen worden. Hij geraakt uitgeput. Het is op dat moment dat zijn vrienden hem moeten komen helpen en ondersteunen (letterlijk en figuurlijk): hij heeft het geloof nodig van de hele gemeenschap.

Als het gaat over geloven, vertrouwen, bidden, zegt Jezus vandaag heel simpel: blijf volhouden, zoals die weduwe uit het Evangelie, zoals die grootmoeder die een heel jaar lang liep voor haar kleinkind. En als ge voelt dat ge het niet meer alleen redt, zoals die man in het ziekenhuis of zoals Mozes, durf dan te rekenen op de inzet, het geloof en de steun van de gemeenschap. Daarom vergissen mensen zich ook als ze zeggen dat ze om te geloven niet naar de kerk hoeven te komen: ze vergissen zich en doen zichzelf tekort. Om te geloven en gelovig te blijven hebt ge de Kerk nodig. En wij als Kerk, als geloofsgemeenschap kunnen die zorg voor elkaar dragen. Dat is zelfs een heilige plicht. Amen.

Johan Goris, pastoor